

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 5873 van 16 juli 2010
in de zaak A. 196.886/XIV-32.318**

In zake : XXXXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat N. OUZOUBAIR,
 kantoor houdende te 3500 HASSELT,
 Gouverneur Roppesingel 131

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXXXX, van Ethiopische nationaliteit, op 23 juni 2010 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het arrest nr. 43.727 van 25 mei 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Gelet op het administratief dossier, aangekomen ter griffie op 1 juli 2010;

Gelet op artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het kwestieuze partijattest wel degelijk in zijn beoordeling heeft betrokken, doch dienaangaande heeft besloten dat “het ter terechtzitting neergelegde partijattest (...) de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet (kan) herstellen nu dit stuk werd uitgereikt op vraag en aldus geen objectieve waarde heeft”; dat het kwestieuze attest overigens niet “zonder meer” van tafel wordt geveegd, doch met de bijkomende vaststelling dat het niet ernstig is “dat deze getuigenis die aan verzoekster is gestuurd op haar vraag, beweert dat verzoekster behoort tot de partijleden die spoorloos zijn”; dat het aan de feitenrechter toekomt om de bewijswaarde van de overgelegde stukken te beoordelen doch dat de Raad van State als administratieve cassatierechter niet zelf in de beoordeling van de feiten kan treden; dat het eerste onderdeel van het enige, genoemd “eerste”, middel, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond is;

Overwegende dat de beoordeling van de asielaanvraag als zijnde ongeloofwaardig niet in hoofdzaak is gesteund op het voornoemde partijattest, doch dat om de hierboven reeds behandelde redenen is besloten dat het partijattest niet de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas kan herstellen; dat de verzoekende partij in wezen opnieuw een andere feitelijke beoordeling vraagt, onder meer met de argumenten dat het asielrelaas juist wel in grote lijnen geloofwaardig zou zijn; dat de Raad van State als administratieve cassatierechter zich ook niet in de plaats van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan stellen om te oordelen of er al dan niet sprake is van twijfel, hetgeen immers een feitelijke beoordeling zou zijn; dat het tweede onderdeel van het enige middel in die mate kennelijk niet-ontvankelijk is;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als rechter met volle rechtsmacht het partijattest als nieuw gegeven heeft onderzocht; dat hij daarbij niet is gebonden door de motieven van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die per definitie geen kennis had van dat nieuwe stuk; dat daaruit geen schending van artikel 39/76 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt; dat het tweede onderdeel van het enige middel in die mate kennelijk ongegrond is;

Overwegende dat uit het bovenstaande reeds blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het partijattest niet “zonder meer aan de kant (heeft) gezet” of “op geen enkel moment is overgegaan tot het onderzoek van het partijattest”, zoals de verzoekende partij blijft voorhouden; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verplicht was de zaak naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terug te sturen vermits hij van oordeel was zelf dat nieuwe gegeven te kunnen beoordelen; dat het derde onderdeel van het enige middel feitelijke grondslag mis, minstens kennelijk ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep is niet toelaatbaar.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus, na beraad, te Brussel uitgesproken op zestien juli tweeduizend en tien, door :

de HH. C. ADAMS,
J. CASNEUF,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. CASNEUF.

C. ADAMS.